

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

Sediul: Timișoara, Piața Tepeș Vodă nr. 2

Dosar nr. ...

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 18.01.2022

PREȘEDINTE: ...

JUDECĂTOR: ...

JUDECĂTOR: ...

GREFIER: ...

Pe rol se află judecarea recursului declarat de reclamantul recurent ... împotriva sentinței civile nr. ... pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr. ..., în contradictoriu cu pârâta intimată ... și intervenientul ..., având ca obiect anularea act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică de către grefierul de ședință, se prezintă avocat ... în reprezentarea reclamantului recurent, lipsă fiind pârâta intimată și intervenientul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, se constată depuse la dosar prin serviciul de registratură al instanței la data de 13.01.2022 concluzii din partea pârâtei intimată ..., în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă.

Având cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reprezentantul reclamantului recurent solicită admiterea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la interpretarea și aplicarea art. XV alin. (I1) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2.

INSTANȚA,

Analizând lucrările dosarului, constată următoarele:

La termenul de judecată din data de 18.01.2022 a fost pusă în discuție din oficiu admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemelor de drept referitoare la : la interpretarea și aplicarea art. XV alin. (1¹) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, în sensul de a se clarifica dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. XV alin. (1¹) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020, condiția „realizării încasării cu minim 25% mai mici” comparativ cu media lunară pe anul 2019 include și ipoteza nerealizării unor venituri pe anul 2019 ca urmare a dobândirii calității de avocat doar începând cu anul 2020, respectiv, anterior instituirii stării de urgență prin Decretul nr.195/2020, dar ulterior datei de 01.01.2020.

Susținerea reclamantului recurent, prin reprezentant convențional: este admisibilă și oportună sesizarea, în considerarea faptului că problemele de drept astfel enunțate prezintă noutate, fiind utilă stabilirea unei practici unitare, predictibile, în cauzele având obiect similar celui de față.

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. - de lămurirea problemei de drept enunțate depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât obiect al acțiunii promovate de reclamantă îl constituie anularea Deciziei nr.... emisă de pârâta ..., de recuperare a unor sume plătite necuvenit reclamantului cu titlu de indemnizație lunară de sprijin acordată în baza art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 cu modificările și completările ulterioare, pentru avocați, în speță fiind în discuție situația unui avocat stagiar (reclamantul, în cauză) înscris în Tabelul Avocaților stagiari din cadrul Baroului ... prin Decizia nr.... emisă de Consiliul Baroului Prin urmare, scopul apelării la mecanismul de unificare a practicii judiciare instituit de art.519 și urm. NCPC este de a clarifica îndreptățirea sau nu a persoanei, ce a dobândit calitatea de avocat stagiar abia în anul 2020, la indemnizația de care face vorbire art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, în condițiile în care textul de lege impune anumite cerințe legate de veniturile obținute în anul 2019: „(1¹) De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Indemnizația se plătește în baza declarației pe propria răspundere a avocatului privind îndeplinirea condițiilor de acordare, pe care o transmite la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal.”

2. - problema de drept enunțată este nouă. În lipsa unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă, însă este în discuție un text legal recent a cărui aplicare a generat tot recent dispute procesuale, edictarea textului legal fiind determinată de contextul pandemic actual ce a generat consecințe la nivelul desfășurării activității în mai multe domenii și în cadrul mai multor categorii profesionale, iar din consultarea jurisprudenței la nivel național se poate constata că instanțele nu au pronunțat un număr semnificativ de hotărâri cu privire la problemă de drept supusă analizei, fiind identificată o decizie pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr...., în sensul recunoașterii dreptului la indemnizația în discuție a unui avocat stagiar din data de 21.01.2020, o sentință nedefinitivă similară a Tribunalului Brașov în dosar nr....., decizia nr.... pronunțată în dosar nr..... de Curtea de Apel Timișoara, în sens invers, fiind respinsă acțiunea de anulare a deciziei emisă pentru restituirea indemnizației încasată de un avocat stagiar primit în Baroul la 21.01.2021. De asemenea, se impune a se avea în vedere scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control a priori).

3. - problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Instanța are în vedere că, mecanismul de unificare a practicii judiciare, reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, poate fi valorificat, atâta vreme cât condițiile restrictive și cumulative de admisibilitate instituite de legiuitor sunt îndeplinite în speță,

sesizarea fiind formulată în legătură cu o judecată aflată în curs de soluționare în ultimă instanță.

II. Expunerea succintă a procesului

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Caraș-Severin la data de 23.03.2021, în dosar nr...., reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâta ..., a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea Deciziei nr.... emisă de pârâtă; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul arată că este avocat stagiar înscris pe Tabloul Avocaților-avocați stagiați în cadrul Baroului ..., prin Decizia nr.... emisă de Consiliul Baroului

La data de 11.03.2020, OMS a declarat „pandemie” situația creată de răspândirea internațională a coronavirusului SARS-CoV-2. Ulterior, la data de 16.03.2020, a intrat în vigoare Decretul Președintelui României nr.195/2020 privind instituirea stării de urgență, Guvernul României adoptând OUG nr.30/2020 care a fost modificată și completată prin mai multe acte normative ulterioare.

În temeiul acestor prevederi legale, avocații care s-au aflat într-o situație dificilă în sensul reducerii veniturilor din activitatea profesională ca urmare a pandemiei și a instituirii stării de urgență au putut formula cereri privind acordarea indemnizației lunare de 75% din câștigul salariul mediu brut prevăzut de Legea asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr.6/2020.

Reclamantul arată că, întrucât nu a înregistrat venituri din activitatea de avocat, raportat la data înscrierii pe Tabloul Avocaților și data instituirii stării de urgență, a depus în data de 04.05.2021, prin intermediul poștei electronice, cerere de acordare a indemnizației menționate mai sus pentru luna martie și aprilie 2020.

Reclamantul precizează că, domiciliază în comuna ..., județul, dar își desfășoară activitatea profesională în cadrul Baroului, astfel că cererile de acordare a indemnizației de 75% din salariul mediu brut au fost realizate de către

În data de 20.08.2020, reclamantului i s-a comunicat Decizia nr.... privind recuperarea unor sume plătite necuvenit cu titlu de indemnizație lunară de sprijin, cu motivarea că nu se află în prezența îndeplinirii condiției de scădere a veniturilor cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019.

Împotriva acestei decizii, în termen legal, reclamantul a formulat plângere prealabilă, solicitând revocarea acestei decizii, dar prin răspunsul nr..... pârâta a respins plângerea.

Reclamantul susține că, prin decizia contestată, pârâta a săvârșit o discriminare între avocații care au intrat în profesie în anul 2020 și cei care au intrat în profesie în anul 2019 și înainte de această dată, o discriminare în aplicarea OUG nr.30/2020.

Reclamantul apreciază că, prevederile art. XV alin.11 și alin.12 din OUG nr.30/2020 cu modificările și completările ulterioare au fost greșit interpretate, iar art.4 din OUG nr.113/2011 privind organizarea și funcționarea ANPIS au fost încălcate, motiv pentru care se impune anularea actului administrativ atacat.

În drept, reclamantul invocă Legea nr.554/2004, OUG nr.30/2020, Constituția României, OUG nr.113/2011.

Pârâta ... a formulat întâmpinare în cauză, prin care solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală. Pe cale de excepție, invocă necompetența teritorială a Tribunalului Caraș-Severin în soluționarea cauzei.

Pârâta arată că, în perioada 02.06-24.06.2020, Camera de Conturi Timiș a efectuat o misiune privind „Controlul modului de gestionare a resurselor publice pe perioada stării de urgență”, în urma acestui control fiind emisă Decizia nr.... pentru înlăturarea deficiențelor constatate, prin care se prevăd măsuri pentru stabilirea și recuperarea prejudiciului. Din constatările Camerei de conturi rezultă că, avocații care nu au desfășurat activitate în anul

2019, indiferent de motiv, nu au dreptul la indemnizația de sprijin în temeiul art. XV alin.11 din OUG nr.30/2020.

În aceste condiții, pârâta a luat măsuri de recuperare a prejudiciului constatat de auditorii Camerei de Conturi Timiș, fiind emisă Decizia nr..... Debitul constituit prin decizia atacată nu este considerat sumă necuvenită ca urmare a faptului că reclamantul nu a desfășurat activitate în anul 2019, ci ca urmare a împrejurării că, în perioada martie-aprilie 2020, acesta nu a înregistrat o diminuare cu minim 25% a veniturilor din această lună decât media lunară pe anul 2019.

Pârâta consideră că motivele invocate de reclamant sunt netemeinice și nelegale, motiv pentru care solicită respingerea acțiunii, decizia atacată fiind emisă în aplicarea OUG nr.30/2020.

În drept, invocă OUG nr.30/2020, Codul de procedură civilă, Legea nr.94/1992, Legea nr.554/2004, Hotărârea nr.155/2014.

La dosar s-au administrat probe cu înscrisuri din analiza cărora Tribunalul reține, prin sentința pronunțată, în fapt, următoarele:

Prin Decizia nr.... emisă de pârâta ... s-a dispus constituirea debitului și recuperarea sumei, reprezentând indemnizație lunară de sprijin pentru avocați acordată în temeiul art. XV alin.11 și alin.12 din OUG nr.30/2020, cu modificările și completările ulterioare, pentru reclamantul Suma totală plătită necuvenit cu acest titlu, pentru perioada 16.03.2020-30.04.2020, respectiv 6174 lei (martie 2020 - 2102 lei, aprilie 2020 - 4072 lei) se recuperează în condițiile prevăzute de lege.

În motivarea deciziei, se reține că reclamantul nu îndeplinește condițiile de eligibilitate prevăzute de art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, cu modificările și completările ulterioare.

În termen legal, reclamantul a formulat plângere prealabilă la ... (fila 13 dosar) prin care a solicitat anularea Deciziei nr...., întrucât aceasta este nelegală pentru că, în perioada pentru care a solicitat acordarea indemnizației, veniturile obținute din profesie au fost 0 lei, iar venitul nu a depășit câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr.6/2020.

Prin adresa nr.14502/22.09.2020 (fila 15 dosar) pârâta a comunicat reclamantului că, în urma verificările efectuate, reiese că nu a îndeplinit una din condițiile de eligibilitate prevăzute de lege pentru obținerea indemnizației de sprijin aferente lunii martie 2020 și aprilie 2020.

În termen legal, reclamantul a formulat contestație la Tribunalul Caraș - Severin - Secția a II a de contencios administrativ și fiscal prin care a solicitat anularea Deciziei nr..... emisă de pârâta și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Reclamantul apreciază Decizia nr..... ca fiind nelegală, întrucât sunt discriminați avocații care au intrat în profesie în anul 2020 față de cei din 2019, au fost interpretate greșit dispozițiile art. XV alin.1 ind.1 și alin.12 din OUG nr.30/2020 și s-au încălcat dispozițiile art.4 lit. a, c și h din OUG nr.113/2011.

2.Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr.... pronunțată în dosar nr....., Tribunalul Caraș-Severin a respins cererea reclamantului în contradictoriu cu pârâta, pentru anulare decizie, reținându-se în motivare că reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii cerințelor art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 referitoare la încasări pe anul 2020 cu 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc salariul mediu brut prevăzut de Legea nr.62/2020, respectiv conform art.15 din Lg. nr.6/2020, de 5429 lei, el fiind înscris ca avocat stagiar începând cu luna martie 2020. S-a mai reținut că legiuitorul a stabilit pentru această măsură de protecție socială doar numite categorii de persoane conform criteriilor prevăzute expres de lege, care nu pot fi extinse altor categorii de persoane, fără a se realiza vreo discriminare față

de persoanele care nu îndeplinesc condițiile legale pentru a beneficia de această măsură.

3. Recursul formulat de reclamantul recurent ...

Împotriva acestei hotărâri a declarat **recurs** reclamantul, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate, iar în rejudecarea cauzei, admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată; cu cheltuieli de judecată atât din primă instanță, cât și în calea de atac.

Apreciază că, în cauză, hotărârea recurată a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, fiind incident astfel motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

După expunerea situației de fapt, reclamantul recurent critică hotărârea Tribunalului Caraș-Severin, arătând că aceasta este nelegală, prima instanță interpretând și aplicând în mod greșit normele de drept material incidente în prezenta cauză.

Aspect nedisputat în prezenta cauză, natura juridică a Deciziei nr. ... emisă de de act administrativ unilateral cu caracter individual determină inclusiv condițiile sale de valabilitate; în ceea ce privește condițiile de valabilitate ale actului administrativ, respectiv conformitatea sa cu legea, susține reclamantul recurent că se poate observa că prima instanță a omis să le analizeze, cu toate că acestea au fost invocate în cuprinsul acțiunii introductive.

Astfel, prin considerentele sentinței, prima instanță a înțeles să se ascundă în spatele „caracterului excepțional” al normei juridice chemată să o interpreteze, preferând o interpretare literară a textului legal. Întrucât caracterul excepțional al normei juridice reținut de către prima instanță nu semnifică obligatoriu că această normă are și caracter punitiv sau restrictiv de drepturi, reclamantul recurent apreciază că interpretarea literară a primei instanțe este în neconcordanță cu însăși actul normativ din care face parte norma interpretată.

În susținerea nelegalității sentinței atacate, solicită instanței de control judiciar să aibă în vedere și aspectele învederate deja pe calea acțiunii introductive.

Cu privire la neobservarea de către prima instanță a preambulului O.U.G. nr. 30/2020, arată recurentul că, între considerentele care au condus la adoptarea acestui act normativ se regăsesc și următoarele: *„având în vedere evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 la nivelul a peste 150 de țări, în care aproximativ 160.000 de persoane au fost infectate și peste 5.800 au decedat, precum și declararea „Pandemiei” de către Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020, luând în considerare experiența țărilor grav afectate de evoluția virusului și măsurile care au avut impact pozitiv în limitarea răspândirii acestuia și care au vizat acțiuni în planul sănătății publice, concomitent cu limitarea sau întreruperea activităților socioeconomice, în contextul măsurilor adoptate la nivelul statelor europene, în scopul prevenirii răspândirii comunitare a infecției, luând act de evoluția situației epidemiologice pe teritoriul României și de evaluarea riscului de sănătate publică pentru perioada imediat următoare, care indică o creștere masivă a numărului de persoane infectate cu coronavirusul SARS-CoV-2, ținând cont de faptul că neluarea unor măsuri urgente, cu caracter excepțional, în domeniul social și economic ar aduce grave prejudicii cu efecte pe termen lung asupra angajaților și a beneficiarilor unor măsuri de asistență socială,”*

Susține recurentul că, din cuprinsul acestor considerente și, ținând cont că interpretarea teleologică a normei juridice este una din metodele de interpretare ale normei, se va putea constata că este îndreptățit la a beneficia de sumele primite cu titlu de indemnizație; în acest sens, învederează instanței de control judiciar faptul că, situația sa a fost una obiectivă în sensul neobținerii de venituri din activitatea de avocat, astfel încât nu i se poate imputa neobținerea de venituri în anul 2019 din profesia de avocat, întrucât la acel moment nu era înscris pe tabloul avocaților.

Mai susține reclamantul recurent că, nu a încercat să speculeze situația determinată de acordarea indemnizațiilor de Covid, astfel încât să beneficieze de ajutor financiar fără să fi fost îndreptățit.

Susține că, scopul O.U.G. nr. 30/2020, așa cum reiese și din cuprinsul preambulului redat, dar și din întreaga economie a acestui act normativ, a fost să ajute persoanele ale căror venituri s-au redus sau au fost suprimate ca urmare a apariției pandemiei, în mod obiectiv.

Consideră că, ipoteza de reducere a veniturilor cu 25% față de luna similară din anul precedent a fost acela de a bloca eventualele încercări de obținere a unor sume de bani de către acele persoane care, deși în luna similară a anului precedent aveau posibilitatea obținerii de venituri, nu le-au obținut din motive subiective (imputabile).

Cu privire la neobservarea izvoarelor materiale ale actului normativ și, implicit, ale normei juridice de la art. XV alin. (I¹) și alin. (I²) din O.U.G. nr. 30/2020, arată recurentul că, în rândul izvoarelor dreptului (în prezenta cauză cele ale normei juridice), analiza izvoarelor materiale este necesară în vederea determinării intenției legiuitorului.

Astfel, aplicând metoda de interpretare istorică, se va putea constata faptul că, norma de la XV alin (I¹) și alin. (I²) din O.U.G. nr. 30/2020 se aplică și avocaților stagiați care în anul 2019 nu au obținut venituri, întrucât reducerea cu 25% a veniturilor în anul 2020 reprezintă un standard care să reflecte o situație financiară dificilă, cauzată de pandemie, aspect care se verifică în cauză.

Or, având în vedere că Decretele Președintelui României prin care s-a instituit și ulterior prelungit starea de urgență au determinat și restrângerea la minim a activității judiciare și având în vedere că veniturile unui avocat, cu atât mai mult ale unui avocat stagiar, sunt strâns legate de activitatea judiciară, devine evident faptul că, raportându-se la aceste izvoare materiale și ținând cont de ele, avocații stagiați, în speță, reclamantul, este îndreptățit/îndreptățit la a beneficia de indemnizația prevăzută de actul normativ mai sus menționat.

Cu privire la neobservarea de către prima instanță a spiritului legii (normei juridice), arată reclamantul recurent că, în Decizia Curții Constituționale nr. 456/2018 din 04.07.2018, publicată în M. Of. nr. 971 din 16.11.2018 s-au reținut următoarele: „*însă, având în vedere principiul general de drept potrivit căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice, modalitățile juridice de interpretare a unei norme legale trebuie să aibă în vedere nu numai litera, ci și spiritul legii, astfel încât rezultatul aplicării practice a normei juridice să fie cât mai aproape de finalitatea urmărită de legiuitor, care nu poate fi prezumat ab initio că își exercită rolul de legiferare în sensul negării atât a drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție, cât și a principiilor constituționale, Curtea observă că textul criticat, astfel cum este formulat, nu respectă cerințele limbajului juridic consacrat*”.

Așadar, prin observarea doar a literei legii și în exclusivitate a exprimării literare a legiuitorului, prima instanță a eșuat în a vedea și spiritul legii care a fost unul protecționist, de ajutorare a categoriilor de persoane vulnerabile ca urmare măsurilor antipandemice luate de către stat.

Mai mult, susține reclamantul că s-a aflat într-una dintre aceste categorii, iar faptul că nu a obținut venituri din profesia de avocat în anul 2019 nu i se poate imputa, însă imposibilitatea desfășurării activității profesionale care să-i asigure veniturile necesare traiului în 2020 este cauzată în mod direct de măsurile luate de stat.

Mai învederează instanței faptul că, profesia de avocat este incompatibilă cu cele mai multe activități care ar putea genera venituri, astfel că s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a desfășura alte activități producătoare de venituri în anul 2020.

De asemenea, arată că prima instanță a realizat o analiză fără prea multă profunzime a textului legal, iar rezultatul interpretării normei juridice de către instanță a determinat scoaterea sa nejustificată de sub cupola legii.

Consideră că decizia emisă de către intimata-pârâtă este una nelegală, fiind luată sub imperiul presiunii verificărilor Curții de Conturi și a inabilității de a contesta rapoartelor emise de Curtea de Conturi.

Pentru toate motivele expuse, solicită admiterea recursului, casarea sentinței atacate, iar în rejudecarea cauzei, admiterea acțiunii introductive astfel cum a fost formulată; cu cheltuieli de judecată.

În drept, invocă: Legea nr. 554/2004, O.U.G. nr. 30/2020, Constituția României, O.U.G. nr. 113/2011.

4. Întâmpinarea autorității pârâte

Prin întâmpinarea formulată față de recursul promovat, pârâta intimată solicită respingerea acestuia și menținerea ca legală a sentinței recurate.

Din întreg conținutul cererii de recurs depusă la dosar, rezultă, în opinia pârâtei intimată că nu s-au formulat critici concrete de nelegalitate care să se subsumeze dispozițiilor art. 488 alin. (1) Cod procedură civilă, cu privire la judecata realizată de instanța de fond. De asemenea, din motivele de recurs nu sunt indicate dispozițiile legale care au fost interpretate sau aplicate greșit de către instanța de fond, criticile formulate constau exclusiv în aspecte cu caracter general legate de metodele de interpretare a normelor juridice, fără a indica, în concret, normele de drept material susținut a fi încălcate.

Susține pârâta intimată că, în mod greșit, reclamantul recurent consideră că instanța de fond a omis să analizeze condițiile de valabilitate ale deciziei atacate.

Învederează că, în motivarea sentinței de fond, instanța reține că „*nu sunt evidențiate aspecte care să determine nelegalitatea acestui act administrativ*”.

Arată că, de asemenea, împrejurarea că reclamantul recurent nu a îndeplinit condițiile cumulative prevăzute de art. XV, alin.1¹ din O.U.G. nr. 30/2020, pentru acordarea indemnizației lunare de sprijin, așa cum a reținut și instanța de fond, nu reprezintă o interpretare în sens punitiv sau restrictiv de drepturi a acestui act normativ, cum eronat se susține în cererea de recurs. Instanța de fond menționează expres că „*prin aceste măsuri nu se realizează însă o discriminare față de persoanele care nu îndeplinesc condițiile legale pentru a beneficia de măsura de protecție socială*”. Toate persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. XV, alin.1¹ din O.U.G. nr. 30/2020 beneficiază de indemnizația lunară de sprijin, fără nicio discriminare.

Mai susține pârâta intimată că nelegale sunt și motivele privind ignorarea preambulului OUG nr. 30/2020. Astfel, potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în preambul se prezintă motivația recurgerii la această reglementare prin ordonanță de urgență a guvernului și nu prin lege.

De asemenea, arată intimata că nu se poate susține că, prin sentința civilă atacată s-a încălcat scopul acestui act normativ, prin neutilizarea interpretării teleologice. Prin aceste critici se ajunge, în mod logic, la concluzia că scopul declarat în preambulul O.U.G. nr. 30/2020 trebuie să se respecte în orice condiții, chiar cu încălcarea normelor imperative cuprinse în acest act normativ, ceea ce este inadmisibil. Protecția socială a unor categorii de personal se realizează cu respectarea cadrului legal stabilit de O.U.G. nr. 30/2020, în condițiile cumulative din art. XV, alin. 1¹, condiții care nu sunt îndeplinite cumulativ de către reclamantul-recurent.

Susține că, prin sentința civilă atacată se constată această împrejurare, situație în care aplicarea actului normativ nu este incidentă și nu este susceptibilă de nicio altă interpretare.

Totodată, susține pârâta intimată că este nelegal și motivul de recurs privind neobservarea de către instanța de fond a spiritului legii, cu ignorarea izvoarelor materiale ale actului normativ.

Astfel, prin sentința civilă atacată, instanța de fond a reținut că reclamantul-recurent nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor cumulative prevăzute de art. XV, alin.1¹ O.U.G. nr. 30/2020 pentru a beneficia de indemnizația lunară de sprijin.

De asemenea, actul normativ nu reglementează nicio situație de excepție în acordarea indemnizației lunare de sprijin. Din economia O.U.G. nr. 30/2020 rezultă, fără echivoc, că nu are relevanță motivul pentru care reclamantul-recurent nu a realizat venituri în anul 2019 sau dacă are statutul de avocat stagiar sau definitiv.

Arată că, de asemenea, una din condițiile cumulative prevăzute de lege pentru acordarea indemnizației lunare de sprijin se referă la înregistrarea unei diminuări cu min. 25% a veniturilor din luna pentru care se solicită indemnizația decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020.

Or, reclamantul-recurent nu a realizat venituri în anul 2019 și nici în anul 2020. Deci, dacă în anul 2019 a realizat 0 lei venituri, iar în anul 2020 a realizat 0 lei, nu s-a înregistrat nici diminuarea veniturilor din cauza restrângerii activității, ca urmare a efectelor coronavirusului SARS - CoV 2. Față de cele expuse, apreciază că este evident că reclamantul-recurent nu a îndeplinit această condiție, situație în care nu devin incidente prevederile art. XV, alin. 1¹ din O.U.G. nr. 30/2020. Rezultă legalitatea sentinței civile nr., pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosar nr.

Totodată, intimata apreciază a fi fără temei legal și motivul de recurs privind emiterea de către a deciziei atacate ca urmare a unei presupuse presiuni exercitate de către Curtea de Conturi, precum și ca o consecință a inabilității instituției pârâte de a ataca actele emise de această instituție. Emiterea deciziei nr. s-a realizat în îndeplinirea obligației legale care revine de a executa deciziile Camerei de Conturi Timiș, conform art. 64 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată.

Totodată, emiterea deciziei atacate reprezintă tocmai respectarea principiului conținut la art. 4 lit. e) din O.U.G. nr. 113/2011 privind eficiența în administrarea și gestionarea beneficiilor de asistență socială, în îndeplinirea atribuțiilor legale ale agenției, prevăzute de art. 16 alin. (1) lit. k (verifică îndeplinirea condițiilor de eligibilitate privind stabilirea drepturilor la beneficiile de asistență socială) și lit. m (recuperează drepturile încasate necuvenit de beneficiari, în condițiile legii) din același act normativ.

În drept, invocă: O.U.G. nr. 30/2020, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi; Hotărâre de Conturi, precum și valorificarea actelor rezultate din acestea activități; Legea nr. 554/2004 cu modificările și completările ulterioare; art. 205, art. 483 și urm. Cod procedură civilă.

În concluzie, pentru toate considerentele evocate, se solicită respingerea recursului și menținerea ca legală a sentinței civile atacate.

Cererea de intervenție accesorie în interesul recurentului-reclamant

La data de 04.11.2021, a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul recurentului reclamant prin care a solicitat admiterea în principiu a cererii de intervenție, iar pe fondul cauzei admiterea recursului așa cum a fost formulat și motivat.

Cu privire la admisibilitatea cererii de intervenție accesorie arată că: „Potrivit art. 61 alin. 1 CPC, oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare. Potrivit art. 61 alin. 3 CPC, intervenția este accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți. Potrivit art. 63 alin. 2 CPC, Intervenția accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac. Potrivit art. 64 alin. 2 CPC, după ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată.”

Potrivit art. 10 alin. 1 din Legea nr. 51/1995 republicată, Barourile și U.N.B.R. asigură exercitarea calificată a dreptului de apărare, competența și disciplina profesională, protecția

demnității și onoarei avocaților membri. În baza dispozițiilor de mai sus, apreciază că Baroul Timiș are interes și poate interveni în prezentul dosar, sprijinind apărarea recurentului-reclamant.

În ceea ce privește recursul apreciază că este nefondat, întrucât prima instanță nu analizează criticile privind actul administrativ unilateral cu caracter individual, sub aspectul condițiilor sale de valabilitate. Prima instanță ignoră și nesocotește scopul pentru care a fost adoptată O.U.G. nr. 30/2020. Recurentul-reclamant s-a aflat într-o imposibilitate obiectivă de a obține venituri din activitatea de avocat, astfel încât nu i se poate imputa acestuia neobținerea de venituri în anul 2019 din profesia de avocat, întrucât la acel moment reclamantul nu era înscris pe tabloul avocaților. Scopul O.U.G. nr. 30/2020 așa cum reiese și din cuprinsul preambulului redat, dar și din întreaga economie a acestui act normativ a fost să ajute persoanele a căror venituri s-au redus sau au fost suprimate ca urmare a apariției "Pandemiei" în mod obiectiv.

Norma de la XV alin (11) și alin. (12) din O.U.G. nr. 30/2020 se aplică și avocaților stagieri care în anul 2019 nu au obținut venituri, întrucât reducerea cu 25% a veniturilor în anul 2020 reprezintă un standard care să reflecte o situație financiară dificilă, cauzată de "Pandemie", aspect care se verifică în cauză. Având în vedere că Decretele Președintelui României prin care s-a instituit și ulterior prelungit starea de urgență au determinat și restrângerea la minim a activității judiciare și având în vedere că veniturile unui avocat, cu atât mai mult ale unui avocat stagiar, sunt strâns legate de activitatea judiciară devine evident faptul că, raportându-ne la aceste izvoare materiale și ținând cont de ele, avocații stagieri, în speță, recurentul-reclamant, este îndreptățit la a beneficia de indemnizația prevăzută de actul normativ mai sus menționat.

A solicitat instanței să aibă în vedere Decizia CCR nr. 456/2018 din 04.07.2018, publicată în M. Of. nr. 971 din 16.11.2018, potrivit cu care: "însă, având în vedere principiul general de drept potrivit căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice, modalitățile juridice de interpretare a unei norme legale trebuie să aibă în vedere nu numai litera, ci și spiritul legii, astfel încât rezultatul aplicării practice a normei juridice să fie cât mai aproape de finalitatea urmărită de legiuitor, care nu poate fi prezumat ab initio că își exercită rolul de legiferare în sensul negării atât a drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție, cât și a principiilor constituționale, Curtea observă că textul criticat, astfel cum este formulat, nu respectă cerințele limbajului juridic consacrat."

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamantul recurent prin reprezentant arată că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. XV alin. (1¹) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020, condiția "realizării de încasării cu minim 25% mai mici" comparativ cu media lunară pe anul 2019, include și ipoteza nerealizării unor venituri pe anul 2019 ca urmare a dobândirii calității de avocat doar începând cu anul 2020, respectiv anterior instituirii stării de urgență prin Decretul nr. 195/2020, dar ulterior datei de 01.01.2020.

Reprezentantul reclamantului recurent apreciază că sunt îndeplinite prevederile art. 519 Cod procedură civilă pentru admiterea sesizării ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, arătând faptul că prezenta cauză se află în etapa judecătii în recurs, cale de atac de soluționare în ultima instanța a cauzei, iar instanța în fața căreia se află este o curte de apel.

Chestiunea de drept supusă analizei are caracter de noutate, provenind dintr-un act normativ publicat în anul 2020, iar asupra prevederilor a indicate mai sus ÎCCJ nu s-a mai pronunțat.

De asemenea, chestiunea de drept pe care o solicită a fi dezlegată de către ICCJ a primit soluționări diferite de către instanțele naționale (tribunale, curți de apel), astfel că se impune clarificarea acesteia printr-o hotărâre prealabilă.

În drept se invocă depozițiile art.519 Cod procedură civilă.

2. Pârâta intimată a formulat concluzii în ce privește îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.519 NCPC, lăsând la aprecierea instanței.

Pe fond, solicită respingerea propunerii de interpretare a art. XV alin. (1¹) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020, arătând că includerea în condiția legală privind condiția "realizării de încasării cu minim 25% mai mici" comparativ cu media lunară pe anul 2019 și a ipotezei nerealizării de venituri pe anul 2019, ca urmare a dobândirii calității de avocat doar începând cu anul 2020 reprezintă o încălcare a prevederilor exprese și imperative ale textului de lege invocat.

Astfel, pentru a beneficia de indemnizația de sprijin, în temeiul art. XV. alin.(1¹) din OUG nr.30/2020, solicitantul trebuie să îndeplinească două condiții cumulative:

- să facă parte din categoria avocaților;
- să înregistreze o diminuare cu min.25% a veniturilor din luna pentru care se solicita indemnizația decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020.

Este evident că, în situația în care solicitantul nu a realizat venituri în anul 2019, indiferent de motiv, acesta nu înregistrează nici o diminuare a veniturilor în anul 2020, ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV 2.

Deci nu toate persoanele care exercita profesia de avocat, beneficiază de indemnizația de sprijin, ci numai acei avocați care au înregistrat o diminuare cu min.25% a veniturilor din luna pentru care se solicită indemnizația decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Din economia OUG nr.30/2020 rezultă fără echivoc, că nu are relevanți motivul pentru care solicitantul nu a realizat venituri în anul 2019.

De altfel, în textul de lege nu este reglementată nici situația nerealizării de venituri în anul 2019. Aceasta rezultă din analiza îndeplinirii uneia din condițiile cumulative invocate mai sus. Astfel, în situația nerealizării de venituri în anul 2019, nu se poate face dovada diminuării cu minim 25% a veniturilor din luna pentru care se solicită indemnizația față de media lunară pe anul 2019. Deci, nu se poate acorda indemnizația de sprijin, în temeiul art.XV, alin.(1¹) din OUG nr.30/2020.

Consideră că textul de lege invocat nu face nicio referință privind distincția avocat definitiv/stagiar, respectiv situația nerealizării de venituri în anul 2019.

Prin interpretarea propusă de recurentul-reclamant se realizează în opinia pârâtei, o adăugare la lege, ceea ce nu este permis,

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1.Redarea normelor de drept interne ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2:

„(1¹) De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Indemnizația se plătește în baza declarației pe propria răspundere a avocatului privind îndeplinirea condițiilor de acordare, pe care o transmite la

agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal.”

2.Redarea oricăror altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

Instanța consideră că ar trebui luate în analiză și următoarele dispoziții:

Art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020:

„(1) Alți profesioniști, astfel cum sunt reglementați de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și persoanele care au încheiate convenții individuale de muncă în baza Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, cu modificările ulterioare, care întrerup activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul de stat, în baza declarației pe propria răspundere, de o indemnizație lunară de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020.”

Preambulul OUG nr.53/2020 prin care s-a completat OUG nr.30/2020, fiind introdus art. XV alin.1 ind.1:

„În contextul măsurilor adoptate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, cu modificările și completările ulterioare, luând act de evoluția situației avocaților a căror activitate nu mai poate fi realizată pe perioada instituirii stării de urgență, afectând veniturile acestora, având în vedere faptul că unele persoane realizează venituri din mai multe surse, care prin întreruperea activității pot conduce la acordarea de drepturi multiple de aceeași natură, ținând cont de faptul că neluarea unor măsuri urgente, cu caracter excepțional, ar aduce grave prejudicii cu efecte pe termen lung asupra bugetului de stat, aceste elemente vizează un interes public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, și impun adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență, pentru stabilirea mijloacelor și procedurilor necesare pentru garantarea siguranței personale, sociale și economice a populației, precum și pentru menținerea cheltuielilor bugetare la un nivel sustenabil pe perioada stării de urgență decretate..”

3.Prezentarea jurisprudenței proprii instanței:

La Curtea de Apel Timișoara au fost identificate mai multe hotărâri definitive cu privire la problematica supusă analizei, fiind observată și o practică neunitară în interpretarea problemei de drept chiar la nivelul instanței de recurs. Astfel, exemplificativ, vor fi menționate:

- **decizia nr..... pronunțată în dosar nr..... de Curtea de Apel Timișoara**, prin care a fost respinsă definitiv, efect al admiterii recursului, acțiunea de anulare a deciziei emisă pentru restituirea indemnizației încasată de un avocat stagiar primit în Baroul Timiș la 21.01.2021. Instanța a reținut, în esență, în aparatul argumentativ: „Curtea reamintește că articolul XV alin. 1 și alin. 1¹ din O.U.G. nr. nr.30/2020 prevăd următoarele:

„(1) Alți profesioniști, astfel cum sunt reglementați de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și persoanele care au încheiate convenții individuale de muncă în baza Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, cu modificările ulterioare, care întrerup activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul de stat, în baza declarației pe propria răspundere, de o

indemnizație lunară de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020.

(1¹) De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Indemnizația se plătește în baza declarației pe propria răspundere a avocatului privind îndeplinirea condițiilor de acordare, pe care o transmite la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal.”

Curtea observă că art. XV alin.1 ind.1 din O.U.G. nr. 30/2020 reglementează o situație particulară față de norma cu caracter general privind profesioniștii indicați generic la art. XV alin.1 din O.U.G. nr. nr. 30/2020, care „și întrerup activitatea” pe perioada stării de urgență instituite pe teritoriul României (altfel spus, nu mai desfășoară activitate în acea perioadă), dispunând că, în cazul avocaților, beneficiază de indemnizația lunară prevăzută la art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020 și avocații care „și-au redus activitatea” pe perioada stării de urgență (deci, nu numai dacă și-au întrerupt activitatea pe perioada stării de urgență), dacă în luna pentru care pretind indemnizația au realizat încasări cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Lg. nr.6/2020.

Din interpretarea logico-juridică și sistematică a celor două alineate ale art. XV din OUG nr.30/2020 Curtea reține că, dacă avocatul „și-a întrerupt activitatea” pe durata stării de urgență (ceea ce este echivalent cu lipsa de venituri/încasări), beneficiază de indemnizația pentru sprijin prevăzută de lege, încadrându-se alineatului 1 apartenent art. XV din O.U.G. nr. 30/2020, iar pentru ipoteza în care doar „și-a redus activitatea”, dar încasările obținute în luna pentru care solicită indemnizația sunt cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020, el se încadrează dispozițiilor alin.1 ind.1 din art. XV din O.U.G. nr. 30/2020.

Aceasta fiind interpretarea impusă de regulile de interpretare juridică a alin. 1 și 1 ind.1 din OUG nr. 30/2020, rezultă că nu are relevanță, așa cum a analizat prima instanță, dacă avocatul este stagiar ori definitiv, legea nefăcând nicio distincție între avocatul stagiar și definitiv, ceea ce interesează pentru acordarea indemnizației, este verificarea, în fiecare caz concret, a îndeplinirii cerințelor legale instituite imperativ de art. XV alin. 1 și alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020.

Or, în speță, se observă, analizând înscrisurile dosarului că reclamanta, contrar celor reținute de tribunal nu este destinatarul indemnizației acordate de art. XV alin. 1 și alin.1 ind.1, deoarece, în cererea adresată pârâtei (fila 32 și 35 dosar Tribunalul Timiș) a indicat o „întrerupere parțială” a activității pe luna aprilie 2020, ceea ce semnifică o reducere a activității sale de avocat și nu o întrerupere totală a activității.

Această concluzie este confirmată și de declarația pe proprie răspundere de la fila 36 dosar Tribunalul Timiș, în care a arătat că și-a redus activitatea, realizând în luna aprilie 2020 încasări de zero lei și că veniturile în anul 2019 au fost 0 (zero), în contextul în care doamna a fost înscrisă în Tabloul Avocaților – avocați stagiați din Baroul la 21.01.2020 (fila 19 dosar Tribunalul Timiș).

Curtea de Apel reține, astfel, că nu sunt îndeplinite în speță cerințele instituite de art. XV alin. 1 ind.1 din O.U.G. nr. 30/2020, privind raportarea sumelor încasate pe luna pentru care se solicită indemnizația, care trebuie să fie cu minim 25 la sută mai mici decât media lunară pe anul 2019, condiție neîndeplinită de reclamantă.

Curtea admite că neîndeplinirea acestei cerințe este justificată de împrejurarea obiectivă că doamna nu a devenit avocat decât în luna ianuarie 2020, însă lipsa oricărei culpe a

reclamantei – în neîndeplinirea acestei cerințe – nu poate constitui o cauză de înlăturarea a cerințelor impuse de textul de lege invocat pentru obținerea beneficiului social pretins.

Curtea subliniază că modul de formulare a art. XV alin. 1 ind.1 din O.U.G. nr. 30/2020 impune necesitatea obținerii unor venituri diminuate în anul 2020 față de luna corespunzătoare a anului 2019, ceea ce implică existența unei activități profesionale în anul 2019. Or, Curtea apreciază că dacă legiuitorul a dorit să acorde o astfel de indemnizație și avocaților care nu au obținut venituri în anul 2019, necomportând că sunt stagiați sau definitivți, ar fi edictat o astfel de normă care să nu mai condiționeze încasările pentru luna pentru care se pretinde indemnizația de media lunară a încasărilor din anul precedent, 2019.

În concluzie, din situația concretă a reclamantei rezultă că aceasta nu se regăsește în situația-premisă a alin.1 ind.1 din art. XV al O.U.G. nr. 30/2020 pentru a beneficia de indemnizația lunară pentru sprijin în discuție, astfel că Decizia nr. emisă de pârâta se privește a fi legală, numai efect al unei interpretări extensive eronate și cu nerespectarea art. XV alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020, prima instanță apreciind că reclamanta este îndreptățită la acordarea indemnizației în baza alin. 1 ind.1, deși nu îndeplinește cerințele legale instituite imperativ.

Prin urmare, în acord cu opinia autorității pârâte, Curtea de Apel reține că nu este relevantă distincția făcută de prima instanță între avocații definitivți și stagiați, pentru recunoașterea dreptului pretins fiind necesară întrunirea condițiilor art. XV alin. 1 ind. 1 din O.U.G. nr. 30/2020, condiții pe care reclamanta nu le îndeplinește, nefiind întemeiată solicitarea de acordare a indemnizației lunare de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020.

Pe cale de consecință, se impune a fi respinsă ca neîntemeiată, solicitarea de anulare a actului de recuperare a sumelor aferente indemnizației solicitate de reclamantă – act emis cu respectarea dispozițiilor art. XV alin. 1¹ din O.U.G. nr. 30/2020.

Cu privire la discriminarea invocată – între avocații stagiați numiți în profesie în anul 2020 și care nu au realizat venituri profesionale în anul 2019 și avocații definitivți, care au avut posibilitatea realizării de venituri profesional în anul 2019, Curtea subliniază că beneficiile sociale – inclusiv indemnizația în litigiu – sunt stabilite prin lege, ceea ce ar însemna că discriminarea respectivă este determinată de o reglementare legală. Or, cu privire la posibilitatea instanțelor de a constata existența unei discriminări în materie salarială, Curtea menționează că prin Deciziile nr. 818/2008, nr. 819/2008 și nr. 820/2008, (toate fiind publicate în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008), Curtea Constituțională a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, „sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

Curtea apreciază, astfel, că o constatare prin hotărâre judecătorească a discriminării referitoare la acordarea indemnizațiilor prevăzute de art. XV alin. 1¹ din O.U.G. nr. 30/2020 reprezintă o nesocotire a deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008, în cuprinsul căreia s-a reținut *expressis verbis* că „*instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative*”. Prin urmare, instanțele judecătorești nu au nici competența de a se substitui legiuitorului ori executivului în privința acordării unui drept care nu este prevăzut de lege.

În privința efectelor altor hotărâri judecătorești invocate de părțile litigante, cu titlul de precedent judiciar, Curtea de Apel atrage atenția asupra faptului că, în pofida unei uzanțe extinse de justificare a opiniilor juridice pe baza unor hotărâri judecătorești (hotărâri care sunt

menționate uneori ca argumente în motivare altor hotărâri judecătorești) în sistemul românesc de drept hotărârile judecătorești nu au calitatea de izvor de drept, neavând caracter general obligatoriu.

Astfel, Curtea de Apel subliniază că, din punct de vedere legal, referirile la hotărârile judecătorești pronunțate de alte instanțe nu pot fi luate în considerare, dat fiind faptul că, în raport cu dispozițiile art. 5 alin. 4 din noul Cod de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), potrivit căreia „*este interzis judecătorului să stabilească dispoziții general obligatorii prin hotărârile pe care le pronunță în cauzele ce îi sunt supuse judecării*” – dispoziție care reia principiul enunțat de art. 4 din vechiul Cod Civil, conform căruia „*este oprit judecătorului de a se pronunța, în hotărârile ce dă, prin cale de dispoziții generale și reglementare, asupra cauzelor ce-i sunt supuse*” – jurisprudența unei instanțe naționale nu constituie izvor de drept și nu este obligatorie, cu excepția deciziilor Curții Constituționale – conform art. 147 alin. 4 din Constituția României – precum și a soluțiilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii sau în procedura reglementată de art. 519 și următoarele Cod de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), în care instanța supremă este competentă să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Așadar, nu toate hotărârile judecătorești pronunțate de instanța supremă sau alte hotărâri judecătorești definitive sunt general obligatorii, iar raționamentele punctuale exprimate de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o speță determinată nu pot fi aplicate în toate spețele aparent similare soluționate de alte instanțe judecătorești.

De asemenea, **Curtea Constituțională** a subliniat – în **Decizia nr. din 20 ianuarie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16), că „*în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor*”.

Or, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat pe calea unui recurs în interesul legii asupra chestiunilor dezbătute în prezenta cauză.”

- **decizia nr..... pronunțată în dosar nr..... de Curtea de Apel Timișoara** prin care s-a admis definitiv, efect al respingerii recursului, acțiunea în anularea unei decizii emise de AJPIȘ, privind recuperarea indemnizației de la un avocat stagiar intrat în Barou la 21.01.2020. Instanța a reținut, în esență că: „Potrivit art. XV alin.1 și 1 ind.1 din OUG nr.30/2020 în forma în vigoare la data acordării indemnizației reclamantei:

„ART. XV

(1) Alți profesioniști, astfel cum sunt reglementați de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și persoanele care au încheiate convenții individuale de muncă în baza Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației, republicată, cu modificările ulterioare, **care întrerup activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență** instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul de stat, în baza declarației pe propria răspundere, de o indemnizație lunară de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020.

(1[^]1) De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Indemnizația se plătește în baza declarației pe propria răspundere a avocatului privind îndeplinirea condițiilor de acordare, pe care o transmite la

agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal.”

Analizând textele de lege mai sus arătate, Curtea constată, că art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020 reprezintă regula generală, aplicabilă tuturor profesioniștilor (inclusiv avocaților, aceștia având calitatea de liber profesioniști), care își **întrerup** activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, iar art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 reglementează o situație particulară față de norma cu caracter general, dispunând că, în cazul special al avocaților, aceștia beneficiază de indemnizația lunară prevăzută la art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020 și în cazul în care **doar și-au redus activitatea** pe perioada stării de urgență (deci, nu numai dacă și-au întrerupt activitatea pe perioada stării de urgență), dublu condiționat însă de realizarea unor încasări - cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019 în luna pentru care pretind indemnizația și care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr.6/2020.

Astfel, din interpretarea logico-juridică și sistematică a art.XV alin.1 și 1 ind.1 din OUG nr.30/2020, rezultă, că, dacă avocatul **și-a întrerupt activitatea** (ceea ce este echivalent cu lipsa de venituri/încasări) pe durata stării de urgență, acesta beneficiază de indemnizația pentru sprijin prevăzută de lege, încadrându-se alineatului 1 apartenent art. XV din OUG nr.30/2020, iar în ipoteza în care **doar și-a redus activitatea**, dar încasările obținute în luna pentru care solicită indemnizația sunt cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr.6/2020, acesta se încadrează dispozițiilor alin.1 ind.1 din art. XV din OUG nr.30/2020, primind aceeași indemnizație.

Verificând în cazul concret, îndeplinirea cerințelor legale instituite imperativ de art. XV alin.1 și alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020, Curtea observă, din analiza susținerilor părților, coroborate cu înscrisurile prezentate în probațiune, inclusiv în recurs, că din declarația dată de reclamantă la 10.08.2020 pe propria răspundere, necontestată de părți, rezultă, aceasta nu a realizat încasări din exercitarea profesiei de avocat în luna aprilie 2020, realizând însă încasări în lunile februarie și martie 2020 (filele 37 – 43 dosar recurs).

Totodată, este de observat, că reclamanta nu a contestat faptul că în anul 2019 nu a avut încasări, întrucât a are calitatea de avocat stagiar doar din luna ianuarie 2020, desfășurând activitate până în luna martie 2020.

Din analiza acestor elemente, mai sus prezentate, Curtea reține, fără a achiesa la raționamentul primei instanțe, că reclamantei îi sunt aplicabile prevederile art.XV alin.1 din OUG nr.30/2020, în sensul că aceasta și-a întrerupt activitatea pe durata stării de urgență, desfășurând anterior activitate, astfel că beneficiază de indemnizația pentru sprijin prevăzută de lege în baza acestui alin.1 apartenent art. XV din OUG nr.30/2020.

Altfel spus, raportat la condițiile legale cuprinse în art. XV din OUG nr.30/2020, Curtea constată, că situația reclamantei poate fi încadrată în prevederile art.XV alin.1 din OUG nr.30/2020 – datorită existenței unei întreruperi a activității după luna martie 2020. De altfel, Curtea observă și faptul că Decizia nr..... prin care s-a decis acordarea acestei indemnizații a avut în vedere tocmai întreruperea activității de către reclamantă.

Curtea constată că nu se mai impunea analiza de către prima instanță a încadrării reclamantei în prevederile art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 – întrucât, după cum s-a arătat mai sus, această ipoteză reglementată prin actul normativ are în vedere reducerea de activitate.

Pentru aceste considerente, constatând că nu există motive de casare a sentinței recurate, în baza art. 496 Cod procedură civilă, Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta – pârâtă.”

- decizia nr..... pronunțată în dosar nr..... de Curtea de Apel Timișoara prin care a fost anulată definitiv, efect al respingerii recursului, o decizie similară emisă de ..., privind

recuperarea indemnizației de la un avocat stagiar intrat în Barou în decembrie 2019. Instanța a reținut, în esență, că: „Analizând sentința prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea constată că se impune respingerea recursului, doar pentru păstrarea soluției primei instanțe, dar cu înlocuirea considerentelor, în fapt trebuind a fi validate o parte dintre motivele de casare invocate, astfel:

După cum corect a argumentat recurenta, situației avocaților, indiferent că aceștia sunt definitiv în profesie sau stagiaari, le sunt aplicabile doar prevederile art. XV alin. 1 ind. 1 din OUG nr. 30/2020, *„De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020”*, iar nu acelea ale XV alin. 1 din actul normativ menționat *„Alți profesioniști, astfel cum sunt reglementați de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și persoanele care au încheiate convenții individuale de muncă în baza Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, cu modificările ulterioare, care întrerup activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul de stat, în baza declarației pe propria răspundere, de o indemnizație lunară de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020.*

Aceasta deoarece în perioada stării de urgență activitatea avocaților nu a fost întreruptă, ci doar *redușă* ca urmare a imposibilității asigurării asistenței sau reprezentării în fața instanțelor de judecată, în cauzele fără caracter urgent, ei beneficiind în continuare de dreptul de a acorda, spre exemplu, consultanță juridică sau obligația de a asigura reprezentarea și asistența în dosarele cu caracter urgent.

Revenind la condițiile ce trebuiau a fi întrunite de avocați pentru a beneficia de indemnizația în discuție, Curtea observă că acestea sunt în număr de două și trebuie îndeplinite cumulativ:

- *în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019;*

- *veniturile realizate să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020.*

Intimatul-reclamant, în speță, a intrat în profesie în luna decembrie a anului 2019, devenind avocat stagiar. Ca atare, în mod evident, nu a realizat venituri în cursul anului 2019, iar activitatea sa în anul 2020, constând în asistența juridică în cauzele unde era numit din oficiu, respectiv aceea pe care o presta în cadrul contractului de colaborare, a fost chiar întreruptă.

În această situație, în aprecierea Curții, prima dintre condiții este **inaplicabilă**, ceea ce înseamnă că trebuie verificată numai cea de-a doua, a pragului maximal al câștigului în perioada stării de urgență, știut fiind că există o diferență între condiția *inaplicabilă* și condiția *neîndeplinită*.

Aceasta cu atât mai mult cu cât trebuie avut în vedere scopul adoptării actului normativ în discuție, respectiv *gravele prejudicii cu efecte pe termen lung asupra angajaților și a beneficiarilor unor măsuri de asistență socială*, dar și împrejurarea că un text trebuie interpretat în scopul de a produce efectul vizat, iar nu de a-l face imposibil de atins, după cum, o interpretare conform celor susținute de recurentă ar fi și profund discriminatorie în cadrul aceleiași categorii profesionale.

Și, cum cea de-a doua cerință s-a dovedit îndeplinită în cazul intimatului-reclamant, în mod nelegal instituția recurentă a procedat la emiterea deciziei de restituire a sumei în

discuție, ceea ce conduce la menținerea soluției primei instanțe, dar pentru considerentele expuse.”

-decizia nr..... pronunțată în dosar nr..... de Curtea de Apel Timișoara, prin care s-a respins definitiv, efect al admiterii recursului, o acțiune în anularea deciziei de restituire emisă de, acțiune privind de această dată nu un avocat stagiar, ci un avocat ce nu a realizat venituri în anul 2019. Instanța a reținut, în esență, că: „Pe fondul cauzei, Curtea constată că, în adevăr, hotărârea tribunalului este criticabilă, fiind pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept material reprezentate de art. XV alin. 1 și 1 ind.1 din OUG nr.30/2020.

Astfel, în speță, reclamantul contestă pentru nelegalitate Decizia nr.91/11.08.2020 emisă de pârâtă, prin care pârâta a dispus recuperarea sumei ce i-a fost acordată reclamantului ca indemnizație lunară de sprijin în temeiul art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020, ca fiind plătită necuvenit.

Potrivit art. XV alin.1 și 1 ind.1 din OUG nr.30/2020: *„(1) Alți profesioniști, astfel cum sunt reglementați de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și persoanele care au încheiate convenții individuale de muncă în baza Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației, republicată, cu modificările ulterioare, care întrerup activitatea ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul de stat, în baza declarației pe propria răspundere, de o indemnizație lunară de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2020 nr. 6/2020. (1[^]1) De indemnizația prevăzută la alin. (1) beneficiază și avocații a căror activitate este redusă ca urmare a efectelor coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență, dacă în luna pentru care solicită indemnizația au realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care nu depășesc câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020. Indemnizația se plătește în baza declarației pe propria răspundere a avocatului privind îndeplinirea condițiilor de acordare, pe care o transmite la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal.”*

Recuperarea sumei dispusă de pârâta recurentă de la reclamant este legală, în aprecierea Curții, numai greșit interpretând și aplicând prima instanță art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020, în condițiile în care în privința reclamantului nu se identifică a fi întrunite cerințele de text.

Astfel, art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 reglementează o situație particulară față de norma cu caracter general privind profesioniștii indicați generic la art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020, care își întrerup activitatea pe perioada stării de urgență instituite pe teritoriul României (altfel spus, nu mai desfășoară activitate în acea perioadă), dispunând că, în cazul avocaților, beneficiază de indemnizația lunară prevăzută la art. XV alin.1 din OUG nr.30/2020 și avocații care și-au redus activitatea pe perioada stării de urgență (deci, nu numai dacă și-au întrerupt activitatea pe perioada stării de urgență), dacă în luna pentru care pretind indemnizația au realizat încasări cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Lg. nr.6/2020.

Ceea ce înseamnă, în interpretarea logico-juridică și sistematică a celor două alineate ale art.XV din OUG nr.30/2020 că, dacă avocatul și-a întrerupt activitatea (ceea ce este echivalent cu lipsa de venituri/încasări) pe durata stării de urgență, beneficiază de indemnizația pentru sprijin prevăzută de lege, încadrându-se alineatului 1 apartenent art. XV din OUG nr.30/2020, iar pentru ipoteza în care doar și-a redus activitatea, dar încasările obținute în luna pentru care solicită indemnizația sunt cu minim 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019, dar care să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Lg. nr.6/2020, el se încadrează dispozițiilor alin.1 ind.1 din art. XV din OUG nr.30/2020.

Aceasta fiind interpretarea impusă de regulile de interpretare juridică a alin. 1 și 1 ind.1 din OUG nr.30/2020, rezultă că nu are relevanță, așa cum a analizat prima instanță, dacă avocatul este stagiar ori definitiv, legea nefăcând nicio distincție între avocatul stagiar și definitiv, ceea ce interesează pentru acordarea indemnizației, este verificarea în fiecare caz concret a îndeplinirii cerințelor legale instituite imperativ de art. XV alin. 1 și alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020.

Or, în speță, se observă, analizând înscrisurile dosarului că reclamantul, contrar celor reținute de tribunal nu este destinatarul indemnizației acordată de art. XV alin. 1 și alin.1 ind.1, deoarece, în cererea adresată pârâtei (fila 33 dosar fond) a indicat o „înterupere parțială” a activității pe luna aprilie 2020, ceea ce semnifică fără doar și poate o reducere a activității sale de avocat și nu o întrerupere totală a activității, concluzie susținută și de declarația pe proprie răspundere de la fila 33 verso dosar fond, unde menționează că a redus activitatea, realizând în luna aprilie 2020 încasări de 1200 lei.

A mai arătat reclamantul în aceeași declarație pe propria răspundere că veniturile în anul 2019 au fost 0, el intrând în profesie la 01.01.2020.

Or, în aceste condiții, nici cerințele instituite de art. XV alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020 (text legal în care reclamantul, prin indicarea reducerii activității, s-a plasat, neîndoielnic) privind raportarea sumelor încasate pe luna pentru care se solicită indemnizația care trebuie să fie cu minim 25 la sută mai mici decât media lunară pe anul 2019, este evident că nu sunt îndeplinite, neputând fi primite argumentele tribunalului că această condiție legală privind veniturile din anul 2019 nu poate fi avută în vedere pentru avocații stagiaari care nu au avut o atare activitate în anul 2019, cum este și cazul reclamantului, pe motiv de inechitate.

Dacă legiuitorul a dorit să acorde o astfel de indemnizație și avocaților care nu au obținut venituri în anul 2019, necomportând că sunt stagiaari sau definitivi, ar fi edictat o astfel de normă care să nu mai condiționeze încasările pentru luna pentru care se pretinde indemnizația de media lunară a încasărilor din anul precedent, 2019.

Or, nu despre acest lucru face vorbire în clar art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020, ale cărui cerințe, pentru acordarea indemnizației trebuie analizate în fiecare caz în parte, fiind impuse de legiuitor.

Altfel spus, reiese cât se poate de evident, raportat la situația concretă a reclamantului că acesta nu se regăsește în situația-premisă a alin.1 ind.1 din art. XV al OUG nr.30/2020 pentru a beneficia de indemnizația lunară pentru sprijin în discuție, astfel că Decizia nr.91/11.08.2020 emisă de pârâta se privește a fi legală, numai efect al unei interpretări extensive eronate și cu nerespectarea art. XV alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020, prima instanță apreciind că reclamantul este îndrituit la acordarea indemnizației în baza alin. 1 ind.1, deși nu verifică exigențele legale instituite imperativ.

Prin urmare, judicios a evidențiat pârâta recurentă că, distincția făcută de prima instanță între avocații definitivi și stagiaari nu prezintă relevanță, ceea ce interesează fiind întrunirea condițiilor art. XV alin.1 sau alin.1 ind. 1 din OUG nr.30/2020, condiții pe care în speță, reclamantul nu s-a probat că le verifică, astfel că, în cauză, fiind identificată greșita aplicare a legii de către tribunal, deci motivul de casare reglementat de art.488 alin.1 pct.8 NCPC, Curtea va admite recursul, în temeiul art.496 alin. 1-2 și art.498 alin.1 NCPC și, în rejudecare, constatând neîndeplinirea exigențelor legale ale art. XV alin. 1 ind.1 din OUG nr.30/2020 de către reclamant, astfel cum supra s-a arătat deja, va respinge cererea reclamantului, Decizia nr..... fiind adoptată cu respectarea riguroasă a legii.”

Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei

Curtea reamintește că s-au identificat hotărâri date în spețe similare la Curtea de Apel Suceava- sentința nr..... rămasă definitivă prin respingerea recursului în dosar nr..... și Tribunalul Brașov (cu precizarea că sentința nr. pronunțată de Tribunalul Brașov în dosar

nr. nu este definitivă, fiind atacată cu recurs), în ambele cazuri fiind recunoscută îndreptățirea avocatului stagiar, intrat în profesie în cursul anului 2020, la indemnizația prevăzută de art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020.

4.Evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate

La nivelul Curții de Apel Timișoara s-a conturat o practică contradictorie, deci, neunitară, problema de drept fiind supusă discutării în cadrul ședinței lunare de practică neunitară din cursul lunii decembrie 2021, în care s-a cristalizat opinia majoritară a judecătorilor secției, consemnată în minuta întocmită cu această ocazie, în următorul sens: „Dispozițiile art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 au caracter special față de cele din primul paragraf, fiind edictate în considerarea faptului că, sub durată stării de urgență, avocații nu și-au întrerupt activitatea, derulând-o doar la un nivel mai redus, pentru cauzele cu caracter urgent, precizate în decretele prezidențiale. Prin urmare, aceștia pot beneficia de indemnizație doar în măsura în care îndeplinesc ambele condiții impuse de norma menționată, care, având caracter de excepție, este de strictă interpretare și aplicare. Potrivit principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, de vreme ce legiuitorul nu a făcut nicio distincție, aceleași condiții trebuie să fie dovedite cumulativ și în cazul avocaților stagiaari.

5.Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate;

Pot fi identificate argumente atât pentru respingerea acțiunii, cât și pentru admiterea acesteia:

Astfel, interpretarea *stricto sensu* a art.XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020, vizând situația avocaților pe perioada stării de urgență decretată în considerarea prevenirii răspândirii pandemiei cu SARS-COV.2, introdus prin OUG nr.53/2020, conduce spre interpretarea potrivit căreia, numai în ipoteza verificării cerințelor de text, avocații pot beneficia de indemnizația instituită ca măsură de protecție socială prin ordonanță: *în luna pentru care solicită indemnizația, aceștia să fi realizat încasări cu minimum 25% mai mici decât media lunară pe anul 2019 și aceste încasări să nu depășească câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea nr. 6/2020.*

Este real că dobândirea calității de avocat la finele anului 2019 ori în cursul anului 2020 reprezintă o împrejurare obiectivă, independentă de ideea vreunei culpe a persoanei cu această calitate, însă o așa împrejurare, dacă ar fi luată în considerare, independent de cerințele cumulative impuse de art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 privind veniturile obținute în raport de media lunară a acestora aferent anului 2019 și de câștigul salarial mediu brut prevăzut de Lg. nr.6/2020, ar genera o aplicare a normei legale, cu eludarea condițiilor impuse de legiuitor, altor situații particulare decât celor circumscrise textului legal. Dacă legiuitorul ar fi dorit să acorde indemnizația în discuție și avocaților ce nu au obținut venituri în anul 2019, fără a avea relevanță că sunt stagiaari sau definitivi, nu ar mai fi instituit condiționarea impusă încasărilor din luna pentru care se cere indemnizația de media lunară a încasărilor din anul anterior, 2019.

În ce privește pretinsa discriminare dintre avocații stagiaari și definitivi, este de remarcă faptul că legea impune condițiile acordării indemnizației și chiar dacă s-ar evidenția o diferență de tratament între avocații definitivi și cei stagiaari legat de aplicarea textului legal supra redat, ea derivă din lege; or, este cunoscut că, însăși Curtea Constituțională prin Deciziile nr.818/2008 și nr.820/2008 a reținut că, dispozițiile art.1, art.2 alin.3 și art.27 alin.1 din OG nr.137/2000 sunt neconstituționale „în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competență să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”. Așa fiind, o constatare a discriminării referitoare la acordarea indemnizațiilor prevăzute la art. XV alin.1 ind.1 din OUG nr.30/2020 ar avea efectul nesocotirii deciziilor Curții Constituționale,

obligatoriu a fi respectate cu rigoare, deoarece instanța s-ar substitui în mod nepermis, practic, legiuitorului, prin acordarea unui drept neprevăzut de lege.

Într-o interpretare teleologică, raportată la scopul edictării prin lege a măsurilor de protecție socială instituite de OUG nr.30/2020, între care și indemnizația acordată avocaților conform art. XV alin.1 ind.1, scop definit prin preambulul ce a justificat adoptarea ordonanței, s-ar putea reține, însă, și că art. XV alin.1 ind.1 stabilește anumite criterii în configurarea beneficiarilor indemnizației, iar în situația în care se prevede acordarea acestei indemnizații pentru avocații definitiv care au realizat anumite venituri în anul anterior, cu atât mai mult, de același beneficiu ar trebui să beneficieze și avocatul stagiar, ce nu avea această calitate în anul 2019 și, prin urmare, obiectiv, nu a putut realiza venituri, context în care, prima condiție instituită de norma legală nu îi este aplicabilă, nu că nu se verifică în cazul său. Fiind evident că el este în situația de a nu putea să se situeze cu veniturile sub nivelul prevăzut pentru anul anterior, care nivel pentru el nici nu exista în anul precedent.

HOTĂRĂȘTE:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. XV alin. (1¹) raportat la art. XV alin. (1) din OUG nr. 30/2020, condiția „realizării încasării cu minim 25% mai mici” comparativ cu media lunară pe anul 2019 include și ipoteza nerealizării unor venituri pe anul 2019 ca urmare a dobândirii calității de avocat doar începând cu anul 2020, respectiv, anterior instituirii stării de urgență prin Decretul nr.195/2020, dar ulterior datei de 01.01.2020.*

Dispune înaintarea prezentei încheieri, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul: cererea de chemare în judecată; întâmpinarea pârâtei; hotărârea primei instanțe; cererea de recurs; întâmpinarea din recurs; notele scrise asupra admisibilității sesizării ÎCCJ; cererea de intervenție accesorie depusă în recurs; jurisprudența identificată; minuta întâlnirii de practica neunitară de la nivelul Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel Timișoara, întocmită la 03.12.2021;

Dispune suspendarea judecării, conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 18 ianuarie 2022.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER